

РЕШЕНИЕ

№ 6243

гр. София, 30.10.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 04.10.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5769** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ж. С. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. „Б“, ап. 5, чрез процесуален представител адв. Ю. Б. Р. от САК, с адрес за контакт [населено място], [улица], ет. 5, офис 5 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а ЗДвП № 17-4332-008679/08.12.2017 г., на началник група в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В жалбата се сочи, че ЗПАМ е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. ПАМ не съответствала и на характера на твърдяното нарушение. Изложени са подробни аргументи, обуславящи незаконосъобразността на ПАМ, като чрез подробно излагане на фактическата обстановка, съпътстваща извършеното нарушение, обусловило прилагане на ПАМ, се излага позиция, че жалбоподателката не е имала намерение да нарушава законовите разпоредби, и обуславя липса на вина. Соочи се, че същата е подала документи за преиздаване на СУМПС. Искане за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката не се представлява. От процесуалния й представител е депозирано писмено становище, в което са доразвити изложените в жалбата аргументи. Претендират се разноски, за които е представен списък.

Ответникът – Началник група към „ОПП“-СДВР не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката в настоящия процес, е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство с регистрационен номер СВ 1020 КР, за срок от 6 месеца. На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП със заповедта са отнети табели с регистрационен номер СВ 1020 КР и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК].

В Заповедта е посочено, че срещу Ж. С. Н. е съставен АУАН бл. № 487789/07.12.2017 г. /л. 56 от адм. д. № 823/18 г./, за това, че на 07.12.2017 г., около 18:00 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]с посока [улица]управлявала лек автомобил Волво S60, собственост на [фирма], в тъмната част на денонощието без включени светлини за движение през нощта. При извършена проверка от служители на 02 РУ МВР, било установено, че същата управлява и с изтекъл срок на валидност на СУМПС. Същото е било валидно до 05.10.2017 г. За констатираните нарушения бил съставен АУАН № бл. № 487789/07.12.2017 г., подписан без възражения от жалбоподателката. Такива са постъпили на 11.12.2017 г. с вх. № 483200-53573 /л. 57 от адм. д. № 823/18 г./.

На 08.12.2017 г. Г. В. Б., заемаща длъжност Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощена със заповед № 513з-347/20.01.2017 г./л. 63 от адм. д. №823/18 г./, издала оспорената заповед № 17-4332-008679/08.12.2017 г., с която на [фирма], в качеството ѝ на собственик на лек автомобил марка „Волво“, модел „S60“ е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а ЗДвП, а именно прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като са отнети 2 бр. регистрационни табели СВ 1020 КР и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК]. Видно от приложената на л. 19 Справка за нарушител/водач ЗПАМ е връчена на жалбоподателката на 28.11.2017 г.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда възможност за ръководителите на службите за контрол по ЗДвП да делегират правомощията си по прилагане на принудителна административна мярка на определени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з-347/20.01.2017 г. на Директора на СДВР (л. 63 от адм. д. №823/18 г.) са оправомощени длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ да прилагат принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗПАМ е издадена от компетентен орган в кръга на службата му, .

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от

оправомощени от тях длъжностни лица. Настоящият състав намира, че изискването за форма на акта е спазено.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лицето, в качеството му на водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Предвид гореизложеното, възражението за нищожност на процесната ЗПАМ поради липса на форма е неоснователно.

Принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство по чл. 171, т. 2а ЗДвП (ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) се прилага на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление и/или е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление. Срокът е от 6 месеца до една година.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото не се спори, че на 07.12.2017 г. Ж. С. Н. е управлявала със СУМПС с изтекъл срок на валидност. Това обстоятелство не е спорно между страните, а жалбоподателката не отрича, че СУМПС е било с изтекъл срок на валидност. Изискването за „съответно свидетелство“ за управление на МПС значи то да е валидно, както за "категорията МПС", което се управлява от водача, така и с оглед на срока на неговата "административна валидност". Съгласно чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, „за да управлява МПС, водачът трябва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство“. Сред изискуемите, съгласно чл. 53, ал. 1, т. 10 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) данни към съдържанието на СУМПС е и датата на изтичане на неговата валидност. В § 1, т. 2, б. "ж" от ДР на ЗБЛД е дефинирано, че "нередовен български личен документ" този, с изтекъл срок на валидност. Действително, с изтичане на срока на валидност на съответното СУМПС, водачът не губи придобитата съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № 38 от 16.04.2004 г. за условията и реда за провеждането на изпитите на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и реда за провеждане на проверочните изпити (Наредба № 38 от 16.04.2004 г.) правоспособност за управление на съответната категория МПС. Същият обаче следва да установи наличието на съответствие с минималните стандарти за

физическа годност за управление на МПС от съответната категория. Съгласно чл. 15, ал. 2 вр. с ал. 1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредба № I-157 от 1.10.2002 г.), при подмяна на СУМПС, включително поради изтичане срока на валидност, водачите подават документите, посочени в чл. 13, ал. 1, т. 1, 3 и 6, както и старото свидетелство за управление на МПС, а когато водачът се отказва от притежавани от него категории, отказът се заявява писмено. В нормата на чл. 13, ал. 1, т. 3 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. е регламентирано, че един от изискуемите при подмяна на СУМПС документи, е карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за придобиване на свидетелство/правоспособност за управление на МПС, издадена от общопрактикуващия лекар, от транспортните областни лекарски експертни комисии или от Транспортната централна лекарска експертна комисия. Изложеното води до извод, че за да установява съответствието с минималните стандарти за физическа годност за управление на МПС от съответната категория на водача, СУМПС трябва да е в срока на административната му валидност. Липсата на такова е липса на "съответното свидетелство за управление" и е основание за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП. (Решение № 2852 от 06.03.2018 Г. по адм. д. № 13240/2017 Г., VII отд. на ВАС). В тази връзка съдът намира за неоснователни възразенията на жалбоподателя, че не са налице материалноправните основания за прилагане на ПАМ. Водачът е бил без съответното свидетелство, поради което законосъобразно е наложена ПАМ от процесния вид. В хода на съдебното следствие жалбоподателката не успя да обори изложените в ЗПАМ фактически обстоятелства.

По отношение възразението, че е подала заявление за преиздаване на СУМПС, същото не може да бъде прието от съда, като ревелантно досежно субективната страна на извършеното от нея нарушение. Задължение на всеки водач на МПС е да се снабди с редовни, валидни документи. Обстоятелството, че е подадено заявление за преиздаване и жалбоподателката е получила входящ номер не означава автоматично, че притежава съответното свидетелство. Налице е възможност за органа, натоварен с издаване на документи за водачи на МПС да откаже подновяването, ако прецени, че от представените документи, лицето не отговаря на законовите изисквания за това. Жалбоподателката е следвало да предвиди съгласно сроковете за подновяване на СУМПС колко по – рано да подаде заявлението, за да не остава със свидетелство с изтекъл срок на валидност.

Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Това означава, че административният орган, в условията на обвързана компетентност, при наличие на материалноправните предпоставки за това е длъжен да издаде заповед с която да наложи ПАМ от съответния вид. Не му е предоставено правомощие да извършва преценка на основателността на изложеното в АУАН. Същият, без да е доказано противното, е обвързан с отразените фактически констатации. Тази доказателствена сила не обвързва съда в производството по обжалване на НП, което обаче е различно производство от настоящото. В тази връзка, и с оглед целта на закона, а именно гарантиране на безопасност на пътното движение, обстоятелството, че жалбоподателката е трябвало спешно да прибере автомобила от сервиз, че съпругът ѝ не могъл да шофира, а дъщеря ѝ е в чужбина, не могат да оправдаят управлението на МПС без валидно свидетелство. От изложените в жалбата аргументи става ясно, че за

нея не е имало друг избор, освен да предприеме шофирането с ясното съзнание, че е без валидно СУМПС, но това не се споделя от съда. Винаги трето лице, притежаващо валидно СУМПС, може да прибере автомобила за сметка на жалбоподателката. Обжалваната заповед е издадена в съответствие с целта на закона, а именно за предотвратяване възможността за извършване на други административни нарушения с МПС послужило за извършване на административно нарушение дало повод за прилагане на ПАМ.

С оглед на горното съдът, при извършената проверка за законосъобразност на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл. 146 АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата на Ж. С. Н. се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. Разноски не са претендирани от ответника ,поради което такива не му се дължат

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Ж. С. Н. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а ЗДвП № 17-4332-008679/08.12.2017 г., на началник група в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението

Съдия: